

RESSÒ DE LA PARAULA

En comunió amb la creació (la pregunta)

El títol que encapçala aquesta sèrie de glosses ha estat pres d'un curiós llibre, editat en 2004, sota la coordinació de Joaquín Luis Ortega, *En comunió con la creación. De cómo se contempla el universo desde la fe cristiana*. Aquesta obra és un conjunt de testimoniatges d'intel·lectuals creients mirant la creació. És una mostra més de la profunditat i l'elevació de l'ecologia cristiana sobre altres plantejaments ideològics i polítics.

(Fa pena veure que l'argumentari corrent per tractar qüestions sobre la vida, com ara l'ecologia, l'avortament, l'abús sexual, etc., no surti del marc dels drets individuals, de la lluita de poder, de «l'empoderament...». Qui serà capaç de veure-hi una mica més enllà?).

N'extraïem algun testimoniatge.

«En el marc d'un curs de meditació vaig estar tres quarts d'hora contemplant una flor. Em vaig dirigir a un massís de margarides i en vaig triar una. Amb dos minuts coneixes la flor pels quatre costats. I segueixes, i la flor es va ficant dins. És única, com la rosa del Petit Príncep era única. Es crea una relació. Era la meva margarida. En el viatge de tornada vaig coincidir en el tren amb una amiga de la meva germana, que, en explicar-li aquesta experiència, em va preguntar: i no has agafat la flor? Allò em va semblar una profanació, un sacrilegi; assassinar una margarida

era un acte d'egoisme i de cobdícia. No soc amo de la creació, sinó només majordom» (Javier Calvo, Saragossa).

Això és una sensació, no un pur raonament. Però la sensació pressuposa una petita, però profunda explicació: «no soc amo de la creació, sinó només majordom». Un cop ens deixem impressionar per la bellesa i harmonia de la natura, ve necessàriament la pregunta: per què?, quin sentit té això?, què és la natura?

L'argument d'aquest llibre, que lògicament és anterior a *Laudato si'*, recull un pensament i una vivència de segles dins de l'Església. Aquest corrent va tenir el seu cim en el *Càntic de les Criatures*, de sant Francesc d'Assís (quina major comunió amb la creació que gosar denominar «germà/na» a coses creades?), i va trobar la seva màxima expressió poètica i religiosa en sant Joan de la Creu (qui gosa dir que la bellesa dels boscos i riberes és el vestit amb el qual Déu els va cobrir de la seva pròpia bellesa?)

Com sempre, les paraules se'ns queden curtes. Molts no volen ser majordoms de ningú, sinó amos. Però el testimoni al·ludit és humil, se sent feliç essent només majordom. Perquè la margarida (i tota la creació) ha estat per a ell un autèntic regal del qual ha pogut gaudir. Això sí, sense profanar-lo. Perquè algú li ha fet aquesta gràcia i ningú no destrueix el regal d'un amic sense traïr la seva amistat.

Altres preguntes ens venen a la ment. Però si més no, tenim clar que la nostra il·lusió continua sent *gaudir de la bellesa que ens*

és regalada.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Testimoni i mestratge dels pares

«**F**a uns dies, passant davant l'habitació del meu germà, vaig veure que tenia la porta oberta. M'hi vaig apropar. El meu germà de nou anys, amb el pijama posat, estava agenollat al peu del seu llit, la mirada fixa en una creu de sant Francesc. Esgranava el pàrenostre. No em va veure. Vaig restar silenciós. Seguí l'avemaria i el glòria. M'hi vaig afegir mentalment. També amb els llavis. Sense fer cap soroll. Veure i escoltar el meu germà petit m'omplí de joia. El pare i la mare em van ensenyar aquestes mateixes pregàries i em recomanaren que les resés, cada dia, agenollat al peu del

llit, mirant la creu. Encara ho faig. No sé agafar el son sense viure aquest moment pel Senyor». Qui parla així és un jove de vint-i-un anys, universitari. Forma part d'un grup de nois i noies que comparteixen les seves inquietuds. Volen seguir Jesús, conèixer-lo, estimar-lo. Volen apropar-lo a altres joves que busquin sentit a la vida.

La fidelitat d'aquests joves a la pregària és admirable i encomiable. Hi ha un detall, però, que no ens ha de passar per alt. El testimoni i el mestratge dels pares que esdevingué determinant en el moment de la iniciació d'aquest apropa-

ment al Senyor. Ensenyar a agenollar-se davant del Senyor, a reconèixer la seva grandesa i la nostra petitesa. «Lavors l'home es va agenollar i es prosternà per adorar el Senyor» (Gn 24,26). Alhora ensenyar a copsar la seva proximitat amorosa que ens fa dir: «Vosaltres, pregueu així: Pare nostre que estàs en el cel, santifica el teu nom» (Mt 6,8).

Pares i mares cristians que llegiu aquestes ratlles. Iniciu els vostres fills en la pregària, en el diàleg amb el Pare, a seguir els ensenyaments de Jesús, a deixar-se portar per l'Esperit. Feu-ho de manera senzilla, vivencial, en el dia a

dia. El temps de vacances és un bon moment: la benedicció i acció de gràcies abans dels àpats, amb la família asseguda entorn la taula, el passeig quan el sol es va ponent, l'anada a una ermita, el berenar en una font, la trobada d'amics amb els qui compartim la fe, en arribar al cim després d'una pujada més o menys complexa...

Tantes i tantes ocasions que són bones per testimoniar vivencialment: «A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén» (Fl 4, 20).

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

En comunión con la creación (la pregunta)

El título que encabeza esta serie de glosas está tomado de un curioso libro, editado en 2004, bajo la coordinación de Joaquín Luis Ortega, *En comunión con la creación. De cómo se contempla el universo desde la fe cristiana*. Esta obra es un conjunto de testimonios de intelectuales creyentes mirando a la creación. Es una muestra más de la profundidad y la elevación de la ecología cristiana sobre otros planteamientos ideológicos y políticos.

(Da pena ver que el argumentario al uso para tratar cuestiones sobre la vida, como la ecología, el aborto, el abuso sexual, etc., no salga del marco de los derechos individuales, de la lucha de poder, del «empoderamiento...». ¿Quién será capaz de ver un poco más allá?).

Extraemos algún testimonio.

«En el marco de un curso de meditación estuve tres cuartos de hora contemplando una flor. Me dirigí a un macizo de margaritas y escogí una de ellas. A los dos minutos te sabes la flor por los cuatro costados. Y sigues, y la flor se va metiendo dentro. Es única, como la rosa del Principito era única. Se crea una relación. Era mi margarita. En el viaje de regreso coincidí en el tren con una amiga de mi hermana, que, al contarle esta experiencia, me preguntó: ¿y no has cogido la flor? Aquello me pareció una profanación, un sacrilegio; asesinar una margarita era un acto de egoísmo y de codicia. No soy dueño de la creación, sino solo mayordomo» (Javier Calvo, Zaragoza).

Esto es una sensación, no un puro razonamiento. Pero la sensación presupone una pequeña, pero profunda explicación: «no soy dueño de la creación, sino solo mayordomo».

Una vez nos dejamos impresionar por la belleza y armonía de la naturaleza, viene necesariamente la pregunta: ¿por qué?, ¿qué sentido tiene esto?, ¿qué es la naturaleza?

El argumento de este libro, que naturalmente es anterior a *Laudato si'*, recoge un pensamiento y una vivencia de siglos dentro de la Iglesia. Esta corriente tuvo su culmen en el *Cántico de la Criaturas*, de san Francisco de Asís (¿qué mayor comunión con la creación que denominar «hermano/a» a cosas creadas?), y halló su máxima expresión poética y religiosa en san Juan de la Cruz (¿quién osa decir que la belleza de los bosques y riberas es el vestido con el que Dios los cubrió de su propia hermosura?)

Como siempre, las palabras se nos quedan cortas. Muchos no quieren ser mayordomos de nadie, sino amos. Pero el testigo aludido es humilde, se siente feliz siendo solo mayordomo. Porque la margarita (y toda la creación) ha sido para él un auténtico regalo del que ha podido disfrutar. Eso sí, sin profanarlo. Porque alguien le ha hecho esa gracia y nadie destruye el regalo de un amigo sin traicionar su amistad.

Otras preguntas nos vienen a la mente. Pero al menos tenemos claro que nuestra ilusión sigue siendo gozar de la belleza que nos viene regalada.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Traspàs de Mn. Celestino Bravo

Va morir diumenge, 26 de juny 2022, a l'edat de 94 anys, confortat amb els sacraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, van tenir lloc dimarts, dia 28 de juny a les 10 h, a la Parròquia de Santa Maria de Sales, de Viladecans.

Mn. Celestino Bravo Nieto va néixer a Somolinos (Guadalajara), Diòcesi de Sigüenza, el dia 6 d'abril de 1928. Fill d'Emilio i Martina.

Mentre era seminarista a Guadalajara, patí una malaltia ocular i va ser traslladat al Seminari Conciliar de Barcelona per accedir a un millor tractament. Va ser ordenat sacerdot l'11 de juliol de 1954, a la Basílica de Santa Maria de Montserrat. Llicenciat en Teologia a la Facultat de Teologia de Barcelona el 1971.

Els seus primers nomenaments van ser: vicari en 1954, de la Parròquia de Sant Celoni i el 1956 vicari de la Parròquia de Sant Salvador d'Horta (Barcelona). L'any 1958 va ser destinat com a capellà de l'Hospital de Sant Llorenç de Viladecans, on podria fer-se millor el seguiment de la seva malaltia. El 1963 va ser nomenat administrador parroquial i, posteriorment, el 17 d'abril de 1965, rector de la

Parròquia de Santa Maria de Sales de Viladecans. El 21 de gener de 1982 va ser nomenat rector de la Parròquia de Sant Joan de Viladecans, càrrec que només va exercir fins al setembre del mateix any.

Deixà el càrrec de rector el novembre de 2020, després de 57 anys al capdavant de la Parròquia de Santa Maria de Sales, amb el repte assolit de la construcció del temple i les sales parroquials. **Jubilat canònicament** el 10 de juliol de 2020.

Altres nomenaments:

- 1973-1983, arxiprest de l'Arxiprestat del Prat de Llobregat.
- 1976, professor adjunt de religió de l'INEM Ntra. Sra. de Bruguers.
- 1978-1981, membre del Consell Presbiteral.

Fundador de l'entitat Fraternal Ajuda Cristiana per ajudar les persones malaltes.

El 2009, l'**Ajuntament de Viladecans li atorgà la primera Medalla d'Honor de la ciutat, pel seu compromís social.**

Nomenaments parroquials

Amb data de 29 de juny de 2022, Solemnitat de Sant Pere i Sant Pau, el bisbe Agustí Cortés va informar dels següents nomenaments parroquials:

Mn. Samuel Gutiérrez Aparcero:

- Rector de la Parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat.
- Rector de la Parròquia de Santa Coloma, de Santa Coloma de Cervelló.

Mn. Jordi Mondragón Bricullé:

- Vicari de la Parròquia de Santa Maria, de Castelldefels.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

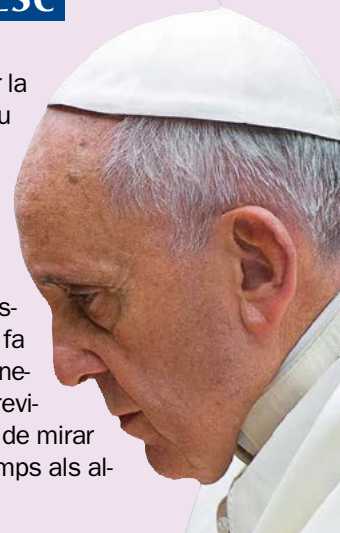
@Pontifex_es: «Per als qui segueixen Jesús no és temps de dormir, de deixar-se narcotitzar l'ànima. Un dels drames del

nostre temps és tancar els ulls a la realitat i donar-li l'esquena» (12 de març).

@Pontifex_es: «Si l'oració està viva "trastoca per dins", provoca contínuament que ens deixem inquietar pel crit sofrent del món. Preguntem-nos com estem resant per la guerra actual» (12 de març).

@Pontifex_es: «Orar és portar la pulsació de l'actualitat a Déu perquè la seva mirada s'obri de bat a bat sobre la història» (12 de març).

@Pontifex_es: «Com els deïxebles, també nosaltres necessitem la llum de Déu, que ens fa veure les coses d'una altra manera; ens atreu, ens desperta, revifa el desig i la força de resar, de mirar dins de nosaltres i dedicar temps als altres» (13 de març).

Benedicció de la nova seu territorial de Càritas a Sant Andreu de la Barca

El dijous 23 de juny, Càritas va estrenar la seva dels seus serveis del Baix Llobregat-Nord en el Casal que la Parròquia li ha cedit per als propers anys. Ramon Carbonell, director de Càritas, va presentar la Memòria de l'any 2021 i va agrair al rector de la parròquia la cessió del local.

El bisbe Agustí va visitar i va beneir les noves dependències on Càritas realitzarà la seva activitat.

A la trobada també hi foren presents l'alcaldessa Anna Alba i la regidora de serveis socials, a més de voluntaris i treballadors de Càritas, i públic en general.

Presentació de la Memòria 2021 de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat

En aquest context, es va fer pública la Memòria 2021 amb les atencions fetes per Càritas Diocesana i les

diferents Càritas parroquials a les comarques de l'Alt Penedès, Garraf, Baix Llobregat i sud de l'Anoia. S'han incorporat també les conclusions del darrer Informe FOESSA sobre exclusió i desenvolupament social a Catalunya, presentat aquest 2022:

6.246 llars ateses i 15.814 persones que s'han beneficiat de l'acció de Càritas diocesana el 2021, un augment del 13% respecte el 2019, dades d'abans de la crisi de la Covid-19.

La distribució geogràfica d'aquestes dades és la següent:

- 2.688 persones (1.062 llars) a l'Alt Penedès
- 9.488 persones (3.748 llars) al Baix Llobregat
- 3.163 persones (1.249 llars) al Garraf
- 475 persones (187 llars) al sud de l'Anoia

La precarietat laboral i l'habitatge han estat les principals causes d'aquesta desigualtat. Les llars amb dones soles i menors, un 68%, i les persones en situació irregular són les que estan patint les pitjors conseqüències d'aquesta situació.

El diaconat, vocació de servei

La vocació al diaconat és una crida de Déu concreta i particular a alguns membres de l'Església per configurar-se sacramentalment amb Crist servidor. De fet, és a través del sacrament de l'Orde que se'n fa part. Juntament al ministeri ordenat del diaconat també hi ha el del presbiterat i el de l'episcopat.

En aquesta recta final del curs, diversos actes i celebracions han tingut per protagonistes els diaques o els qui es preparen per ser-ho:

Cloenda del curs dels aspirants i candidats al diaconat

La formació dels qui es preparen al diaconat permanent a la Província Eclesiàstica de Barcelona es rea-

litza coordinadament a través d'una comissió, al capdavant de la qual hi ha Mn. Josep Serra. Com a cloenda del curs es va convocar una sortida que, enguany, ha estat al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Va tenir lloc el 18 de juny passat i va incloure la visita al Castell de Sant Martí Sarroca, el dinar a la Casa de Colònies Penyafort, que pertany a la Parròquia de Santa Maria de Vilafranca, i la pregària de Vespres al Santuari de la Mare de Déu de Foix. Va ser una diada de gran germanor entre els diaques, aspirants i candidats de les diòcesis de Terrassa, Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, amb les seves famílies.

Admissió a Ordes de dos candidats

Dissabte 25 de juny a l'eucaristia de les 20 h a la Parròquia de Sant Baldiri, de Sant Boi de Llobregat, es feu el ritus de l'Admissió a Ordes de Toni Oia Gòmez, de la mateixa Parròquia de Sant Boi, i de Felip Solé Fernández, de la Parròquia de Sant Joan de Mediona. Amb aquest ritus, l'Església rebé amb goig el seu desig, manifestat públicament, de consagrar-se al servei de Déu i dels homes, i es comprometé a acompanyar-los en el seu procés.

L'Eucaristia fou presidida pel bisbe Agustí i celebrada per Mn. Josep Serra, Mn. Joan Peñafiel, Mn. Joan Pere Pulido, sis diaques i quinze aspirants i candidats al diaconat de la Província Eclesiàstica de Barcelona. En l'homilia, el bisbe Agustí feu referència a la relació que existeix entre la crida/vocació, la llibertat, l'amor i el servei que el manifesta, i que cal tenir present en tota vocació cristiana tant per als laics com per a la família, la vida consagrada i el ministeri ordenat.

Els candidats foren acompanyats per les seves famílies i les comunitats parroquials d'on provenen, a més de l'alcaldessa de Sant Boi de Llobregat que s'hi feu present.

AGENDA

► Mare de Déu del Carme.

El proper dissabte 16 de juliol, a les 18.30 h, el bisbe Agustí celebrarà l'eucaristia amb la comunitat religiosa del Monestir de la Mare de Déu del Carme, a Vilafranca del Penedès.

► Reunió dels bisbes de la Tarracense.

La reunió d'aquest trimestre d'estiu dels bisbes de les deu diòcesis amb seu a Catalunya, tindrà lloc del 18 al 20 de juliol, a Sardú (Bisbat d'Urgell).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

11. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Pr 2,1-9 / Sl 33 / Mt 19,27-30]. Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, patró d'Europa (1964) i patró dels arxivers, bibliotecaris i documentalistes; sants Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. ■ Dimarts [Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11,20-24]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. ■ Dimecres [Is 10,5-7.13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant

Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ Dijous [Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30]. Sant Camil de Lellis (1550-1614), prev. fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

15. □ Divendres [Is 38,1-6.21-22.7-8 / Sl: Is 38 / Mt 12,1-8]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano, cardenal (franciscà) i doctor de l'Església; sant Antíoc, metge mr.; sant

Pompili Maria Pirrotti, prevere escolapi.

16. □ Dissabte [Mi 2,1-5 / Sl 10 / Mt 12,14-21]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Gn 18,1-10a / Sl 14 / Col 1,24-28 / Lc 10,38-42]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

Diumenge XV de durant l'any (C)

COMENTARI

«Doncs, tu fes igual»

No hi ha dubte que una de les paràboles més conegudes i més entranyables és la que anomenem del «bon samarità». Tots la coneixem però hi ha uns detalls importants. La paràbola vol explicar què vol dir *estimar els altres com a tu mateix*. És la pregunta que li fa el mestre de la Llei. La paràbola del bon samarità és una concreció molt clara del que vol dir l'amor al proïsme. Hi ha un *home mig mort camí de Jerusalem a Jericó*. Hi passen primer *un sacerdot i després un levita*, tots dos lliurats al servei del temple; tots dos veuen el ferit però no fan res, passen de llarg. Alguns pensen que era per la por que fos un cadàver, ja que en aquest cas contraurien una contaminació ritual i no podrien oficiar al temple. Però Jesús no els posa pas com a models d'amor; per tant, ni l'atenció al servei del temple ens eximeix d'ajudar una persona ferida. Qui, en canvi, s'atura i atén aquest ferit és un *samarità*, un home considerat pels jueus com a herètic, com a indigna ja que no seguien plenament la llei i les creences jueves. Però primer *s'atura, se'n compadeix*, l'atén en aquell moment i a més *el porta a l'hostal, en paga les despeses* i es compromet a pagar els deutes posteriors. Dedicar el seu temps i els seus diners a atendre una persona desconeguda, (possiblement un jueu), canvia tots els seus plans: el més important per a ell l'home mig mort. La paraula de Jesús és clara: *Tu fes igual*. El gran model és un home menyspreat pels jueus, menystingut pels «bons». La primera lectura ens recorda que *la Llei de Déu no és lluny de nosaltres: no és al cel... no és a l'altra banda del mar...; són paraules que tens a prop teu per poder-les complir*. Podem actuar com el bon samarità. Pau ens recorda que Jesús ha mirat amb un immens amor la humanitat: *Per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers posant la pau en tot el que hi ha*. Jesús ens convida a fer com el samarità: estimar tothom fins i tot els enemics; estimar dedicant-los-hi el nostre temps, el nostre diner; canviar els nostres plans si convé i tot això fruit de l'amor, de la compassió.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del Deuteronomi (Dt 30,10-14)

Moisés s'adreçà al poble i li digué: «Ecoltaràs el Senyor, el teu Déu, guardant els seus manaments i els seus decrets escrits en el llibre d'aquesta Llei, i et convertiràs al Senyor, el teu Déu, amb tot el cor i amb tota l'ànima. La Llei que avui et dono no és massa difícil per a tu, ni és fora del teu abast. No és pas al cel, que puguis dir: Qui és capaç de pujar-hi per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Ni és tampoc a l'altra banda del mar, que puguis dir: Qui és capaç de travessar-lo per anar-la a buscar i fer-nos-la conèixer, perquè la puguem practicar? Són paraules que tens molt a prop teu per poder-les complir: les tens als llavis, les tens al cor.»

▶ Salm responsorial (68)

R. *Els humils que busquen Déu sincerament diran: «Tingueu llarga vida.»*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,15-20)

Jesucrist és imatge del Déu invisible, engendrat abans de tota la creació, ja que Déu ha creat totes les coses per ell, tant les del cel com les de la terra, tant les visibles com les invisibles, trons, sobirans, governs i potestats. Déu ha creat tot l'univers per ell i l'ha destinat a ell. Ell existeix abans que tot, i tot es manté unit gràcies a ell.

Ell és també el cap del cos, que és l'Església. Ell n'és l'origen, és la primícia dels qui retornen d'entre els morts, perquè ell ha de ser en tot el primer. Déu volgué que residís en ell la plenitud de tot el que existeix; per ell Déu volgué reconciliar-se tot l'univers, posant la pau en tot el que hi ha, tant a la terra com al cel, per la sang de la creu de Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 10,25-37)

En aquell temps, un mestre de la Llei, per provar Jesús s'alçà i li va fer aquesta pregunta: «Mestre, què he de fer per tenir l'herència de la vida eterna?» Jesús li digué: «Què hi ha escrit a la Llei? Què hi llegeixes?» Ell contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces, amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.» Jesús li diu: «Has respost bé: fes-ho així i viuràs.»

Ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús: «I per a mi, qui són aquests altres?» Jesús prosseguí: «Un home baixava de Jerusalem a Jericó i caigué en mans de lladres, que el despullaren, l'apallissaren i se'n anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava pel mateix camí un sacerdot que el veié, però passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita, quan arribà al lloc, passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que viatjava per aquell indret, quan arribà i el veié se'n compadí, s'hi acostà, li embenà les ferides, després d'amorosir-les amb oli i vi, el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n ocupà. L'endemà, quan se'n anava, donà dues monedes de plata a l'hostaler dient-li: Ocupa't d'ell i, quan jo torni, et pagaré les despeses que hagi fet de més. Quin d'aquests tres et sembla que va veure l'altre que hem d'estimar, en l'home que havia caigut en mans de lladres?» Ell respongué: «El qui es va compadir d'ell.» Jesús li digué: «Doncs tu fes igual.»

▶ Lectura del libro del Deuteronomio (Dt 30,10-14)

Moisés habló al pueblo, diciendo: «Escucha la voz del Señor, tu Dios, observando sus preceptos y mandatos, lo que está escrito en el libro de esta ley, y vuelve al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu alma. Porque este precepto que yo te mando hoy no excede tus fuerzas, ni es inalcanzable. No está en el cielo, para poder decir: «¿Quién de nosotros subirá al cielo y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». Ni está más allá del mar, para poder decir: «¿Quién de nosotros cruzará el mar y nos lo traerá y nos lo proclamará, para que lo cumplamos?». El mandamiento está muy cerca de ti: en tu corazón y en tu boca, para que lo cumplas.»

▶ Salmo responsorial (68)

R. *Humildes, buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,15-20)

Cristo Jesús es imagen del Dios invisible, primogénito de toda criatura; porque en él fueron creadas todas las cosas: celestes i terrestres, visibles e invisibles.

Tronos y Dominaciones, Principados y Potestades; todo fue creado por él y para él. Él es anterior a todo, y todo se mantiene en él.

Él es también la cabeza del cuerpo: de la Iglesia. Él es el principio, el primogénito de entre los muertos, y así es el primero en todo. Porque en él quiso Dios que residiera toda la plenitud. Y por él y para él quiso reconciliar todas las cosas, las del cielo y las de la tierra, haciendo la paz por la sangre de su cruz.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,25-37)

En aquel tiempo, se levantó un maestro de la ley y preguntó a Jesús para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿qué tengo que hacer para heredar la vida eterna?». Él le dijo: «¿Qué está escrito en la ley? ¿Qué lees en ella?». Él respondió: ««Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón y con toda tu fuerza» y con toda tu mente. Y «a tu prójimo como a ti mismo»». Él le dijo: «Has respondido correctamente. Haz esto y tendrás la vida».

Pero el maestro de la ley, queriendo justificarse, dijo a Jesús: «Y quién es mi prójimo?». Respondió Jesús diciendo: «Un hombre bajaba de Jerusalén a Jericó, cayó en manos de unos bandidos, que lo desnudaron, lo molieron a palos y se marcharon, dejándolo medio muerto. Por casualidad, un sacerdote bajaba por aquel camino y, al verlo, dio un rodeo y pasó de largo. Y lo mismo hizo un levita que llegó a aquel sitio: al verlo di un rodeo y pasó de largo. Pero un samaritano que iba de viaje llegó a donde estaba él y, al verlo, se compadeció, y acercándose, le vendó las heridas, echándole aceite y vino, y montándolo en su propia cabalgadura, lo llevó a una posada y lo cuidó. Al día siguiente, sacando dos denarios, se los dio al posadero y le dijo: «Cuida de él, y lo que gastes de más yo te lo pagaré cuando vuelva». ¿Cuál de estos tres te parece que ha sido prójimo del que cayó en manos de los bandidos?». Él dijo: «El que practicó la misericordia con él». Jesús le dijo: «Anda y haz tú lo mismo».